

har sat ministerierepræsentanter ind dér. De har været der hele tiden, og det skulle ikke undre mig, om det var den konservative industriminister, der havde gjort det. Det ved jeg ikke, men lad os da undersøge, hvad begrundelsen har været for det dengang.

I øvrigt vil jeg bare sige, at med én repræsentant ud af 7 eller 9 er der altså ikke tale om, at vi skal sidde og lave erhvervs politik og styre det hele og alt det dér, som jeg udmærket kan høre ligger i det. Det ville være en fuldstændig umulighed, og jeg synes, vi skal se på formuleringen i disse helt specielle tilfælde, og se, hvordan vi kan få afgrænset det, så der ikke bliver tale om det, som nogle ordførere gerne vil høre for sig, men som jeg totalt vil afvise.

Hr. Rahbæk Møller spørger mig, hvad jeg vil stille op, når de nu kommer om 2-3 år og jamrer over, at de nu skal til at betale på det tidspunkt, hvor noget er gået galt for dem, og hvor det er svært. Jeg kan godt sige, at svaret bliver ganske kort: I har selv bedt om det! – vil jeg sige. Det var en enig kreds af erhvervsorganisationer, som foretrak dette her, vel vidende at støttesatsen måske måtte gå lidt ned af hensyn til EU osv. Skatteministeren og jeg har diskuteret det med dem, har lyttet til dem og har efterkommet det ønske, der var. Det har regeringen ønsket at gøre. Det bliver mit svar, og jeg kan jo skrive brevene på forhånd, så de kan ligge til mine efterkommere: Husk lige at sige til dem, at de bad selv om det dengang!

Til fru Sonja Mikkelsen vil jeg bare sige, at det er rigtigt, at jeg gennemgik nogle af de ordninger, der fortsat er til rådighed for mindre virksomheder, men også nogle af de nye, der ligger for mindre virksomheder. Jeg synes, vi skal drøfte disse forhold for de mindre virksomheder i relation til initiativkaution, i relation til VækstFonden og, siger jeg bare, i relation til, hvad regeringen og andre regeringer i øvrigt har tilvejebragt for at dække de behov, som fru Sonja Mikkelsen nævnte. Det er bare den sammenhæng, jeg talte om, og det tager vi en god dialog om under udvalgsbehandlingen, håber jeg.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Jeg er ked af, at ministeren ikke forstår mine betænkkeligheder. Det drejer sig ikke om at gøre noget i nogle enkelte tilfælde; det drejer sig om muligheden for at gøre det i alle tilfælde, når der kommer en anden minister eller en anden poli-

tisk holdning ind i den stol, og det er det, som vi har noget imod.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge meget forsigtigt: Hvorfor i alverden skulle ministeren ikke kunne tale med formanden for den bestyrelse, som hun selv har nedsat, ligesom man gør i alle andre bestyrelser, når der er noget, man vil? Jeg kan ganske simpelt ikke forstå, hvorfor der skal være et specialmedlem med frem og tilbage-returret.

Jeg synes også, det er en uheldig konstruktion. Det, at der er et medlem med særlige beføjelser, som skal hjem og spørge, ligner ikke noget i en ansvarlig bestyrelse. Det er en hybrid. Det er noget, der ikke kan bruges til noget som helst. Det er skruptosset. Folk, der sidder der, har et personligt ansvar og kan ikke lægge ansvaret fra sig hjemme på hylden i efter min mening lige meget hvilken ansvarlig bestyrelse, man sætter en person.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg forstår så udmærket dette, at man ønsker at vide, hvad sådan en bestemmelse, som vi nu vedtager eller ikke vedtager, kan bruges til i fremtiden. Det har jeg fuldstændig fattet.

Men hvorfor skal medlemmet sidde der? Mit hovedargument for, at medlemmet skal sidde der – og nu beder jeg hr. Kai Dige Bach om at acceptere, hvad der er mine argumenter, og ikke, hvad man kunne tro var mine argumenter, for sådan plejer vi dog at have det – er ikke at bruge call in-bestemmelsen, men at medlemmet kan være til hjælp i den daglige sagsbehandling. Man må forstå, at jeg ikke kan tale med formanden hver gang; det tror jeg også han ville have sig meget frabedt. Formålet er, at vedkommende i den daglige sagsbehandling i VækstFondens bestyrelse skal kunne sidde og prøve at skele lidt til koordineringen med de andre erhvervsfremmeordninger, der ligger i bevillingsudvalget og erhvervsfremmestyrelsen, og hvor de ellers ligger og – jeg var lige ved at sige, roder rundt henne, det gør de selvfølgelig ikke, der er orden i sagerne – men hvor de er.

Det er hovedformålet. Det er ikke hovedformålet at bruge en call in-bestemmelse. Nu kan jeg ikke huske på stående fod, hvor lang tid vi har haft de bestemmelser i bevillingsudvalg og den repræsentation osv., men der har garanteret siddet mange forskellige industriministre i den periode, og når ingen af dem har brugt den call in-bestemmelse, efter hvad jeg har fået oplyst, spørger jeg bare, hvem det er, der har så usand-